

Но и малкото поетическо наследство, което ни остави Д. Дебеляновъ, е достатъчно да разберемъ, какъвъ голѣмъ поетъ бѣ родила нашата земя.

Димчо Дебеляновъ е роденъ презъ 1887 год. въ подбалканското градче Копривщица — родно мѣсто на бунтовниците Любенъ Каравеловъ, Каблешковъ, Бенковски и на първитѣ наши книжовници Найдень Геровъ, Иоакимъ Груевъ и др. Синъ на старъ западналъ занаятчия, Димчо Дебеляновъ, остана сиракъ безъ баща въ ранни години и още отъ дете помѣкна теглото на сиромашията, която не го остави до сетния му часъ. Въ въздрасни години той често обичаше да си спомня своя роденъ кжтъ, сгушенъ въ политѣ на Балкана, спомняше си за старитѣ криви копривщенски улички съ шумящата планинска рѣкичка, за дългитѣ софри на еснафа и образитѣ на нѣкогашнитѣ цариградски търговци, и често тжгуваше за тоя нѣкога простодушенъ животъ подъ родната бащина стрѣха. Той имаше нѣжна обичъ къмъ родния си градъ, къмъ родителската си кжща, и китния дворъ съ черешата, дето бѣ отрасналъ, дето безгрижно бѣха преминали най-плавитѣ му години.

За родния си кжтъ Д. Дебеляновъ е написалъ едно отъ най-хубавитѣ си стихотворения:

Да се завърнешъ въ бащината кжща,
Когато вечерята смиренно гасне;
Да те присрещне старата на прага
И склонилъ чело на безсилно рамо
Да чезнешъ въ нейната усмивка блага
И дълго да повтаряшъ: мамо, мамо!

Въ друго стихотворение той пише:

Помнишъ ли, помнишъ ли въ тихия дворъ
Шѣпотъ и смѣхъ въ бѣлоцвѣтнитѣ вишни.